

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 30 Ἰουνίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 26

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΑΓΙΟΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

Ὁ Ἀταβάπος καὶ ὁ Γουαδιάρης, εἰς τὸ μέρος ὅπου χύνονται ἐντὸς τοῦ Ὁρενόκου, — ἄς παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μέχρι πληρεστέρας διαφωτίσεως, — χωρίζονται ὑπὸ εἵδους τινὸς χερσονήσου, ὀριζομένης ἀπὸ τὰς κοίτας τῶν δύο παραποτάμων. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς χερσονήσου ταύτης κεῖται ὁ Ἅγιος Φερνάνδος τοῦ Ἀταβάπου, κωμόπολις κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σολάνου ἐν ἔτει 1757, καὶ ἔχουσα μέλλον εὐρύ. Διότι πέντε πλωταὶ ὁδοὶ διασταυροῦνται περὶ τοῦ γεωγραφικοῦ τούτου σημείου : ὁ Ἀταβάπος, ὁ ἄνω Ὁρενόκος, ὁ μέσος Ὁρενόκος, ὁ Ὑνιρίδας καὶ ὁ Γουαδιάρης.

Ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος Φερνάνδος δὲν ἀνεπτύχθη εἰσέτι. Ἦτο ἥδη μέγαλον χωρίον τῷ 1887, ὅτε διέμεινεν ἐδῶ ὁ Γάλλος Σαφρανζών. Ἐκτοτε αἱ οἰκίαι τοῦ ἐπολυπλασιάσθησαν καὶ ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἠῤῥήθη. ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον σημαντικῶς. Σήμερον ἀκόμη οἱ κάτοικοί τοι δέν ὑπερβαίνουν τοὺς ἑξακοσίους. Εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον ναυπηγοί, ἢ ἔμποροι καὶ οὐ τοσοῦτον κῆρυκος καὶ καρπῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν μερικαὶ οἰκογένειαι εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς· οἱ ἄλλοι εἶνε Ἰνδοὶ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βανίβων. Τὴν Κυβέρνησιν τῆς Δημοκρατίας ἀντιπροσωπεύει διοικητής, ἔχων ὑπ' αὐτὸν εὐαρίθμους στρατιώτας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε ἀνατεθειμένα τάστυνομικά καθήκοντα καὶ ἡ καταδίωξις τῶν ληστικῶν συμμοριῶν.

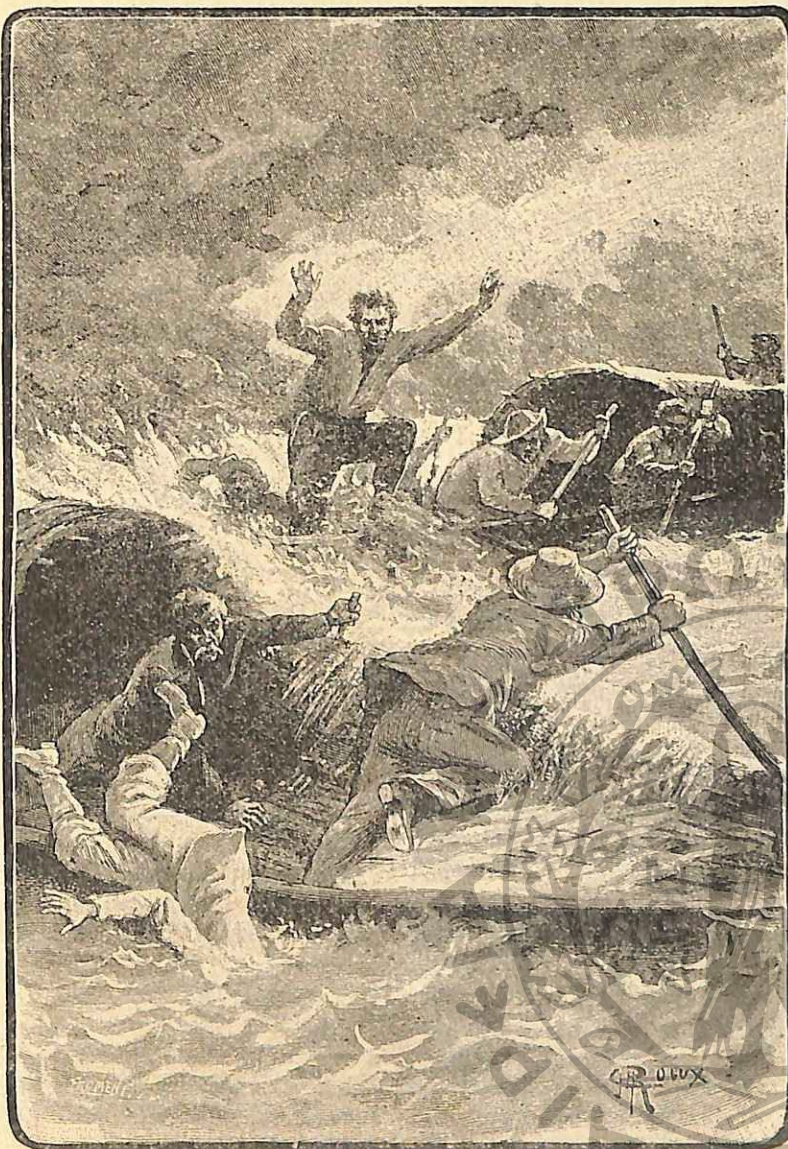
Ἐξ ὧν τῶν αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Βενεζουέλας, οἱ Βανίβαι εἶνε οἱ μᾶλλον ἄξιοι προσο-

χῆς. Ὑπερέχουν τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς κατὰ τὴν φυσικὴν διάπλασιν, εὐρωστοὶ ὡς εἶνε καὶ καλοδιδάσκοντες, με φυσιογνωμίαν μαρτυροῦσαν νοημοσύνην, με πρόσωπον ἀσυμπέστον, με θερμὸν αἷμα ρέον ὑπὸ τὸ ἐρυθρὸν δέρμα των, με ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, ἔχοντας ἐλαφρὰν τινα λοξότητα. Ὑπὸ ἡθικὴν ἐποψὴν ὑπερέχουν ἐπίσης, διότι εἶνε φιλόπονοι, ἀγαθοὶ καὶ τίμιοι.

Ἀρὰ γε εἶνε καὶ αὐτοὶ προληπτικοὶ καὶ δεισιδαίμονες; Ὁχι, ἂν τοὺς συγκρίνῃς καὶ με τοὺς Πιαράς. Θρησκεία των εἶνε ἡ χριστιανικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς προσηλύτισαν καθολικοὶ ἱεραπόστολοι, ἀλλ' ὅμως ἀναμειγμένη με τὰ ἐγγχώρια θρησκευτικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκρίζονταί εὐκολα.

Μολονότι αἱ κατοικίαι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου εἶνε καλῶς καὶ μᾶλλον ἢ ἀχυρόσπιτα, ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ μερικαὶ ὅπως οὖν ἀνετώτεραι. Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς τρεῖς ἐγκρίτους πολίτας τῆς Βολιβάρης. Ἦτο λοιπὸν πιθανὸν ὅτι ἡ οἰκία τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος θάντῃται ἀπὸ ζωηρὸς συζητήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν καθίστων σχεδὸν ἀκατοίκητον. Ἀλλ' ὅχι· διὰ νὰ συζητήσουν οἱ τρεῖς γεωγράφοι, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἴδουν τὰ πράγματα ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ ἐξετάσουν, νὰ παρατηρήσουν, νὰ μελετήσουν τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν ποταμῶν, νὰ κάμουν ἴσως ἐκδρομὰς ἀρκετῶν ἀκόμη χιλιομέτρων. Πρὸς τὸ παρόν, ἔχον ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ναπαυθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους ταξιδίου, τὸ ὁποῖον διήρκεσε πλέον τῶν ἑξ ἑβδομάδων.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἐφρόντισαν

« Παιδί μου ! . . . παιδί μου ! . . . » (Σελ. 200, στ. γ'.)

νά εύρουν ξενοδοχείον κατάλληλον, ὅχι μακρὰν τοῦ λιμένος, ἀναμένοντες νὰ ἐπιτύχουν τὰς πρώτας πληροφορίες, διὰ νὰ γνωρίσουν πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν διὰ τὰς περαιτέρω ἐρεύ- νας των.

Ὅσον διὰ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν, αὐτοὶ ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν εἰς τὸ πλοιαρίον των. Συνειθίσαντες τὴν πλωτὴν αὐτὴν κατοικίαν, ἐγνώριζαν, ὅτι θὰ διέμενον ἐδῶ καλλίτερα παρὰ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην. Ἡ Μορί- σκη τοὺς ἔφερον εἰς Ἄγιον Φερνάν- δον· καὶ ἡ Μορίσκη θὰ τοὺς ἐπανε- φερεν εἰς Καϊάκραν, μετὰ τὴν πέρασ τῆς ἐπιστημονικῆς των ἀποστολῆς.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι μόλις ἐκό- πασεν ἡ ὁρμὴ τοῦ σουμπάσκου, οἱ ναῦται ἔσπευσαν νὰ μεταφέρουν τὰ πλοιαρία εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου. Ἡ ἐργασία αὕτη ἐπερατώθη τὴν ἰδίαν ἐσπέ- ραν, διότι αἱ θύλλαι τοῦ Ὁρενόκου κα- ταπαύουν συνήθως μετὰ τινος ὥρας. Τὰ πλοιαρία εἶχον πάθη ἀπὸ τὰς συγκρού- σεως ὅταν διέσχίζαν τὸν ποταμὸν, καθὼς καὶ ὅταν ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὁ- πωςδήποτε αἱ βλάβαι των δὲν ἦσαν με- γάλαι, καὶ ταχέως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπα- νορθωθοῦν. Πρὸς τοῦτο ἡ Μαρίπαρη καὶ ἡ Μορίσκη θὰ εἶχον τὸν ἀπαιτού- μενον καιρὸν, ἀφ' οὗ οἱ ἐπιβάται των ἐ- πρόκειτο νὰ διαμείνουν εἰς τὸν Ἄγιον Φερνάνδον. Τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινε καὶ με- τὰ τὴν Γαλλινέταν· . . . Κατὰ τὰς περιστάσεις. Διότι ἂν ὁ Παῦλος ἐπανεύ- ρισκε τὰ ἔγγραφα τοῦ συνταγματάρχου Κερ- μῶρ, ἐσκόπευε νὰ ξεκινήσῃ καὶ πάλιν, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε μίαν ἡμέραν.

Ἄλλως τε, οἱ συνταξιδιώται του, ζω- ηρῶς ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματός του, ἐμελλον νὰ συνενώσουν τὰς προσπάθειάς των, διὰ νὰ ἐπιτύχουν νέας πληροφορίες. Χάρις εἰς τὸν κ. Μι- γκέλ καὶ τοὺς δύο του συντρόφους, εἶχεν ἐξασφαλισθῇ ἡ συνδρομὴ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου, καὶ τοῦτο ἦτο σημαντικώτατον. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἔκα- μνον τὰ δύναντα δυνατὰ διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συμπολίτας των. Ἦσαν ἐφωδιασμέ- νοι μετὰ συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα τῶν καλλιτέρων κατοίκων τῆς κωμόπο- λεως, εὐρωπαίων τὴν καταγωγὴν, τὸν κ. Μιραμπάλ, ἐβδουκοντοῦν τὴν περιπλο- πὴν τοῦ, διὰ τὰς ὁποίας τὸν ἠγαθήσαν. . . Ἦτο ἀληθές. Ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἔκοιμᾶτο ἡσύχως, καὶ ἅμα τὸ πλοιαρίον ἤραξεν εἰς τὸν λιμένα, ὁ Βαλδέξ ἔφερε μίαν βαλίτζαν περιέχουσαν ἐνδύματα, τὰ ὅποια ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἡτοίμασε διὰ τὴν ἐπαύριον.

Καὶ πραγματικῶς, τὴν ἄλλην πρωΐαν, ὅταν ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τὴν διπλὴν ιδιότητα ἱατροῦ καὶ φί- λου, μόνον ὡς φίλον τὸν ὑπεδέχθη ἐγ- καρδίως ὁ Παῦλος, καὶ τὸν ἠγαθήσθη

μετὰ τὸ ναυάγιον τῶν τριῶν πλοιαρίων.

Καθὼς ἐνθυμεῖσθε, ὁ λοχίας Μαρσιάλ- λης ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀνεψιὸν του. Οἱ κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἐβάδιζον ἐμπρός, εἶποντο δὲ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Γερμανὸς Πα- τέρν. Οὗτος εἶχε βεβαιώσῃ, ὅτι μία νύξ ἀ- ναπαύσεως θὰ ἤρκει νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν Παῦλον Κερμῶρ ὅλας τὰς δυνάμεις. Εἶχε φροντίσῃ νὰ συμπαραλάβῃ τὸ φαρ- μακευτικὸν του κιβώτιον, καὶ οὕτως ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις δὲν ἔλειπεν εἰς τὸ παιδίον. Ἐν τούτοις ὁ λοχίας Μαρσιάλ- λης, δυσάρεστος πάντοτε ὅσον καὶ ἀκα- τανόητος, ἐκράτει εἰς ἀπόστασιν τὸν Γερμανὸν Πατέρν, καὶ ὅταν οὗτος ἠθέ- λησε νὰ πλησιάσῃ :

— Καλὰ . . . πολὺ καλὰ ! . . . ἐβρυ- χήθη. Ὁ ἀνεψιὸς μου ἀναπνέει ὅπως ἐγὼ καὶ σεις . . . Δὲν θὰ χρειασθῶμεν τίποτε, ἕως νὰ φθάσῃ ἡ Γαλλινέ- ταν εἰς τὸ λιμάνι. . . .

— Εἰς ὀλίγας ὥρας, ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰά- κωβος Ἑλλῶν, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν Βαλδέξ καὶ ἀπὸ τὸν Παρσάλ, ὅτι τὰ πλοιαρία θὰ ἐφθάναν πρὸς τὴν νύκτος.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης· φθάνει μονάχα νὰ βροῦ με καλὸ κρεβάτι· εἰς τὸν Ἄγιον Φερ- νάνδον. . . Ἀληθῆς . . . κύριε Ἑλλῶν. . . σὰς εὐχαριστῶ πού ἐσώσατε τὸ παιδί !

Ὁ λοχίας, φαίνεται, θὰ εἶπε καθ' ἑαυ- τόν, ὅτι ὄφειλε τοῦλάχιστον τὴν ἀπλου- στάτην καὶ σύντομον αὐτὴν εὐχαριστίαν. Ἀλλὰ μετὰ πόσω παράδοξον τόνον τὴν ἐπρόφερε, καὶ ὁποῖον ὑποπτον βλέμμα ἔ- στρεψε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν ! . . Ὁ νέος δὲν ἀπεκρίθη, εἰμὴ κλίνας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔμεινεν ὀλίγα βήματα ὀπίσω. . . .

Οὕτως ἐφθασαν οἱ «ναυαγοὶ» εἰς τὴν κωμόπολιν, ὅπου, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ κ. Μιγκέλ, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠμπόρεσε νὰ ἐνοικιάσῃ δύο δωμάτια, εἰς τὸ ἐν τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος θὰ ἐγκαθίστατο ἀνε- τώτερα ἢ εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Γαλ- λινέταν.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν μετέβη ἐπανε- λημμένος, — ἀλλὰ μὴ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου του, — καὶ ἐζήτησε πληροφορίες περὶ τοῦ παιδίου. Τῷ ἀπε- κρίνοντο, ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο καλλίτερα καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν του, διὰ τὰς ὁποίας τὸν ἠγαθήσαν. . .

Ἦτο ἀληθές. Ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἔκοιμᾶτο ἡσύχως, καὶ ἅμα τὸ πλοιαρίον ἤραξεν εἰς τὸν λιμένα, ὁ Βαλδέξ ἔφερε μίαν βαλίτζαν περιέχουσαν ἐνδύματα, τὰ ὅποια ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἡτοίμασε διὰ τὴν ἐπαύριον.

Καὶ πραγματικῶς, τὴν ἄλλην πρωΐαν, ὅταν ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τὴν διπλὴν ιδιότητα ἱατροῦ καὶ φί- λου, μόνον ὡς φίλον τὸν ὑπεδέχθη ἐγ- καρδίως ὁ Παῦλος, καὶ τὸν ἠγαθήσθη

θερμότατα διὰ τὰς περιποιήσεις του. Τὸ παιδίον δὲν ἠσθάνετο καμμίαν ἐνόχλησιν πλέον, ἐφαίνετο ὑγιέστατον. Ἀλλ' ὁ λο- χίας Μαρσιάλης ἐξηκολούθει νὰ μουρ- μουρίζῃ. . .

— Μὰ δὲν σὰς το ἔλεγα ἐγώ, κύριε, πῶς δὲν εἶνε τίποτε ; εἶπεν ἀκόμη μίαν φορὰν πρὸς τὸν Πατέρν.

— Εἴχατε δίκαιον, λοχία. . . ἀλλὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ σοβαρόν. . . καὶ χωρὶς τὸν φίλον μου Ἰάκωβον. . .

— Ὁφείλω τὴν ζωὴν εἰς τὸν κύριον Ἑλλῶν, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, καὶ ὅταν θὰ τὸν ἰδῶ . . . δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ἠμπο- ρέσω νὰ τοῦ ἐκφράσω. . .

— Δὲν ἔκαμε παρὰ τὸ καθήκόν του, ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν· καὶ συμπο- λίτης μας ἀκόμη ἂν δὲν εἴσθε. . .

— Καλὰ, καλὰ. . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἰδοῦμε τὸν κύ- ριον Ἑλλῶν ; . . .

Δὲν τὸν εἶδαν, — τὴν πρωΐαν ἐκείνην τοῦλάχιστον. Διατί ἄρα γε ; Τὸ ἔκαμνεν ἐπίτηδες ; Τὸ ἔκαμνεν ἐκ μετριοφροσύ- νης ; Δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸς εὐχαρι- στίας τοῦ Παύλου ; . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἔμεινεν εἰς τὴν Μορίσκη ν, πολὺ σκεπτικός, πολὺ σιωπηλός· καὶ ἀφ' οὗ τῷ ἔδωκε πληροφορίες περὶ τοῦ παιδίου, ὁ φίλος του δὲν κατώρθωσε νὰ τῷ ἀποσπάσῃ οὔτε δύο λέξεις.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Παῦλος συνηντήθησαν τὸ ἀπόγευμα. Ὁ πρῶτος, ὀλίγον τεταραγμένος, — ὁ λο- χίας Μαρσιάλης ἐδάγκασε τὸν μύστακα ἅμα το παρητήρησεν, — ἔλαβε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε τὸ παιδίον, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔθλιψε μετὰ τὴν συνειθισμένην του ἀφέλειαν. . .

Ἡ συνάντησις αὕτη ἔλαβε χώραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μιραμπάλ, ὅπου ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν μετέβη διὰ νὰ ἐπιδώ- σῃ τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν, ὁ δὲ λο- χίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος διὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν λαμπρὸν γέροντα πλη- ροφίας σχετικὰς πρὸς τὸν συνταγμα- τάρχην Κερμῶρ.

Ὅλους τούτους τοὺς Γάλλους, καὶ τοὺς φέροντας συστατικὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς μὴ φέροντας, ὁ κ. Μιραμπάλ ὑπεδέ- χθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐγκαρδίου καὶ εἰλι- κρινούς προθυμίας. Τοῖς εἶπεν, ὅτι ἦτο καθολοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσιν των, καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε τὰ πάντα διὰ νὰ τοῖς φα- νῇ χρήσιμος. Ἡ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνευσαν οἱ ταξιδιώται, τῶν ὁποίων ὠμίλει τὴν γλῶσσαν, ἐφανερώνετο ἀπὸ τοὺς τρόπους του, ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀπὸ τὴν προθυμίαν μετὰ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπληροφόρει περὶ ὧν . . . Εἶχεν ἴδῃ τὸν ἱατρὸν Κρεβώ, — τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ θύ- μα τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν, — ὅταν διήλθεν ἐξ Ἀγίου Φερνάνδου. . . Ἐνθυμεῖτο καλίστα τὸν κ. Σαφφανζών, καὶ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς πού ἠμπόρεσε νὰ τῷ φανῇ

χρήσιμος. . . Δὲν θὰ ἔκαμνεν ὀλιγώτερα τώρα διὰ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν. . . διὰ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην καὶ τὸν ἀνεψιὸν του, οἱ ὁποῖοι ἠδύνατο νὰ βασισθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ διὰ καθὲς περίστασιν. . .

Ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἀνεκοίνωσε τότε τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία τὸν ἔφερεν εἰς Βενε- ζουέλαν, καὶ τοῦτο ἠξήσεν ἀκόμη περισ- σότερον τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἠ- σθάνθη πρὸς τὸ παιδίον ὁ γέρον Μι- ραμπάλ.

Καὶ πρῶτον, ὁ γέρον ἐνεθυμῆτο ἂν ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ διέμεινε ποτέ, πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν κωμό- πολιν ἐκείνην ; . .

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸ παιδίον. . . Ἀνατρέ- χων εἰς τὴν μνήμην του, ὁ κ. Μιραμπάλ δὲν ἀνεύρισκε τίποτε σχετικὸν μετὰ τὴν πα- ρουσίαν συνταγματάρχου, φέροντος αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἰς Ἄγιον Φερνάνδον. . .

Βαθυτάτη λύπη ἐξωγράφθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Παύλου, καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔρρευσαν δάκρυα. . .

— Κύριε Μιραμπάλ, ἠρώτησε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἔχετε πολὺν καιρὸν πού μένετε ἐδῶ ; . .

— Περισσότερον ἀπὸ σαράντα χρό- νια, κύριε Ἑλλῶν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ αἱ ἀπουσίαι μου ἀπὸ τὸν Ἄγιον Φερνάνδον ἦσαν πολὺ σπάνιαι καὶ πολὺ σύντομοι. Ἄν ξένος τῆς περιωπῆς τοῦ συνταγματάρχου Κερ- μῶρ διήρχετο ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν ἐβλεπα. . . νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζα. . . Ἡ κωμόπολις μας δὲν εἶνε οὔτε τόσο μεγάλη, οὔτε τόσο πο- λυάνθρωπος, ὥστε ἡ παρουσία ἑνὸς ξέ- νου νὰ παρέλθῃ ἀπαράτητος καὶ νὰ μὴ λάβωμεν γνῶσιν αὐτῆς. . .

— Ναι· ἀλλ' ἂν ἤθελε νὰ μείνῃ ἄ- γνωστος ; . . ἂν ἐταξιδεύεν ἰν κ ὀ ν ι τ ο ;

— Ὅσον δι' αὐτό, δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιραμπάλ. Μὰ εἶχε λόγους νὰ τὸ κάμῃ ; . .

— Ὁ πατέρας μου, κύριε, εἶπε τότε ὁ Παῦλος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἀλλὰ οἱ φίλοι τοῦ ἔμαθον τὴν ἀναχώρησιν του πολὺν καιρὸν ἀργότερα. . . Καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς μου. . . ὁ λοχίας Μαρσιάλης. . . δὲν ἤ- ξευρε τίποτε· ὁ πατέρας μου οὔτε εἰς αὐτὸν δὲν εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὰ σχέδιά του.

— Ὅχι βέβαια, ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος, γιατί ἤξευρε καλὰ ὅτι ἐγὼ θὰ τὸν ἠμώδιζα !

— Σὺ ὅμως, παιδί μου ; . . ἠρώ- τησεν ὁ κ. Μιραμπάλ.

— Εἴγῳ δὲν ἔμεινα ἐκείνην τὴν ἐπο- χὴν εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, ἀπε- κρίθη ὁ Παῦλος, ὅχι χωρὶς νὰ δεῖξῃ κάποιον δισταγμόν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΠΙΣΤΕΥΩ, ὅτι δὲν θὰ σας δυσαρεστήσω σήμερον, ἂν θὰ σας ἀπευθύνω μίαν ἐπιστολὴν προσωπικὴν, ὁλωσθῆναι μεταξὺ μας, ἀπὸ τὸν Φαίδωνα πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του, πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους του, πρὸς τοὺς συνδρομητάς του.

Πάντοτε εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ τὸ κάμω· καὶ σήμερον πού ἐξεδόθη τὸ βιβλίον μου, εἶπα : ἰδοὺ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία. Καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε καθήκόν μου. Ἀφ' οὗ αἱ ἀσχο- λίαι δὲν μου ἐπέτρεψαν νὰ γράψω ἰδιαί- τερως πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μου ἐπροξένησαν τόσην χαράν, συνοδεύσαντες τὴν ἐγγραφὴν των εἰς τὸ βιβλίον μου μ' ἐπιστολάς τόσο ἐγκαρ- δίους, τόσο κολακευτικὰς, τόσο τιμητι- κάς, ἔπρεπε κ' ἐγὼ νὰ μὴ ἀρκεσθῶ εἰς τὰς εὐχαριστίας, τὰς ὁποίας τοῖς διεβί- βαζέ τῇ παρακλήσει μου ἡ Διάπλασις, ἀλλὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω καὶ δημοσίᾳ ἐπιστολῆς. Σὰς εὐχαριστῶ λοιπὸν ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητοί μου, καὶ διὰ τὴν ἐγ- γραφὴν σας, καὶ διὰ τὰ ξέσπαθα ὡ- ματα, καὶ προπάντων διὰ τὰς ὡραί- σας ἐπιστολάς. Βεβαιωθῆτε, ὅτι τὰς ἔχω φυλάξῃ ὡς κειμήλια· βεβαιωθῆτε, ὅτι αἱ ἡμέραι ἐκείναι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐλάμβαν- ναι ἀθρόα τὰ δείγματα τῆς συμπάθειας τῶν ἐλληνοπαίδων, ὑπῆρξαν αἱ εὐτυχέ- στεραι ἡμέραι τῆς ζωῆς μου !

Νομίζω, ὅτι καὶ καθὲς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, τὸ ἴδιον θὰ ἠσθάνετο. Δι' ἕνα συγγραφεὴ δὲν ὑπάρχει μεγαλτέρα χα- ρά, ὠραιότερα ἰκανοποιήσεις, γλυκυτέρα παρηγορία, δικαιοτέρα ὑπερηφάνεια, παρὰ νὰ βλέπῃ ὅτι ἔχει νέους ἀναγνώστας ἐκ- τιμῶντας τὰς προσπάθειάς του, νὰ αἰσθά- νεται ὅτι οἱ λόγοι του εὐρίσκουν ἠχώ εἰς στήθη εὐγενῆ, εἰς ἄγνους καὶ τυφελὰς καρδίας, νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἔχει μὲξί του τὴν νεολαίαν τοῦ ἐθνους του. Αὐτὴν τὴν χαρὰν τὴν ἀνέκφραστον, ὡς ἐκ συνθημα- τος ὅλοι, μοὶ ἐπροξένησατε πρὸ ὀλίγου.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν εὐγνωμοσύνην μου προσεπάθησα νὰ ποδίσξω καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. . . Προσεπάθησα νὰ ἐκδώσω ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον νὰ σας εὐχαριστήσῃ. Ναι μὲν, τὰ «Διηγήματα» μου προσεκλή- ρυσαν ὡς βιβλίον μᾶλλον διὰ μέγε- λ ο υ ς, καὶ τοιοῦτον πάντοτε εἶνε. Ἐν τούτοις, ὅχι μόνον ἀπέφυγα νὰ συμπερι- λάβω Διηγήματα, τὰ ὅποια ἐφθοῖ δὲν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀναγνώσουν ἀζημίως, ἀλλὰ συμπεριέλαβα ἐπίτηδες καὶ ἄλλα,

τὰ ὅποια εἶνε καταλλήλιστα διὰ τὴν ἡλικίαν σας : Τὸ παρθυρόν του, ὁ Ἀπόμαχος, Σκίτ' Ἐργου, Ἀμα- μεγαλώσω, οἱ Παράνομοι, κτλ.

Ἐκτὸς τούτου, ἐπεμελήθην ἰδιαίτε- ρως αὐτὴν τὴν ἐκδοσιν, καὶ νομίζω, ὅτι τὸ βιβλίον ἐγίνε τόσο εὐμορφον, πού νὰ το βλέπετε καὶ νὰ χαίρεσθε. Ἦθελα νὰ ὁμοι- ἀξῃ μᾶλλον ὡς δῶρον, ὡς ἐνθύμιον πρὸς φίλους, παρὰ ὡς βιβλίον στελλόμενον πρὸς ἀπλοῦς συνδρομητάς. Καὶ μόλις κόψη κανεὶς τὰς πρώτας σελίδας, βλέπει ἔξα- φνα καὶ τὸ ὀνοματάκι του, γραμμένον ἐκεῖ, εἰς ἰδιαίτεραν θέσιν, εὐμορφα-εὐμορ- φα. Δὲν εἶνε μία εὐχαρίστησις καὶ αὐτό ;

Τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶνε, ὅτι ἡ θερμὴ ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ, — ἡ ἰδι- κή σας προπάντων, — μοῦ ἐπέτρεψε νὰ προβῶ ἀμέσως εἰς τὴν ἐκδοσιν καὶ Δευ- τέρως Σειρᾶς Διηγημάτων. Ἡ νέα αὕτη ἀπόφασις ἔφερε τὸ ἐξῆς ὥρατον ἀποτελέ- σμα : Ἐπειδὴ οἱ συνδρομηταὶ τῆς Δευ- τέρως Σειρᾶς θὰ ἤθελαν ἴσως, — καὶ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα, — νὰ ποκτῆσουν καὶ τὴν Πρώτην, ἐτύπωσα ἀπὸ αὐτὴν περισ- σότερα ἀντίτυπα, δι' αὐτοὺς ἀποκλειστι- κῶς, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν Ἀγγελίαν. Οὕτω λοιπόν, ὅσοι ἤθελαν ἀλλὰ δὲν ἐ- πρόφθασαν νὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸν πρῶτον τόμον τῶν Διηγημάτων, ἠμποροῦν τώρα νὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸν δεῦτερον, καὶ νὰ ποκτῆσουν συγχρόνως καὶ τὸν Πρῶτον.

Καὶ πραγματικῶς, μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ἡ Διάπλασις ἔλαβε πολλὰς ἐρωτήσεις ἂν εἶνε ἀκόμη δεκτοὶ συνδρο- μηταὶ εἰς τὰ «Διηγήματα» τοῦ Φαίδω- νος. Ἄλλοι ἔλειπαν σὲ ταξεῖδι καὶ δὲν εἶδαν τὴν ἀγγελίαν· ἄλλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἡ προθεσμία θὰ παραταθῇ· ἄλλοι εἶχεν ἄρρωστον τὸν πατέρα του· ἄλλοι εἶχε τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του. Ποτέ, βλέπετε, δὲν λείπουν τὰ ἐμπόδια, εἴτε εὐχάριστα εἴτε δυσάρεστα. Ἐστὶ εἶνε ὁ κόσμος ! . . Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τώρα ἠμπο- ροῦν νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμίαν των καὶ νὰ ποκτῆσουν τὸ βιβλίον καὶ ὅσοι δὲν εἶχαν προφθάσῃ νὰ το ἐξασφαλίσουν ἐκ τῶν προτέρων. Ἐνα μόνον πρᾶγμα θὰ τοὺς συστήσω· αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ σπεύ- σουν χωρὶς ἀναβολὴν. Τὰ περισσεύοντα ἀντίτυπα εἶνε ὀλίγα καὶ δὲν εἴξεύρω τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ. . .

Ὅσον διὰ τοὺς συνδρομητάς τῆς Α'. Σειρᾶς, τῆς σήμερον ἐκδοθείσης, ἐλπίζω ὅτι θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ ποκτῆσουν καὶ τὴν Β'. Σειράν, ὅτι μετὰ τὴν συνῆθη των ἀκριβείαν θὰ ἐγγραφοῦν ἐντός τῆς προ- θεσμίας τῶν δύο μηνῶν ἀπὸ σήμερον, ὅτι θὰ μου ἐγγράψουν καὶ ἄλλους φίλους των καὶ ὅτι θὰ μοὶ δώσουν ἀφορμὴν νέας χα- ρᾶς καὶ νέων εὐχαριστιῶν.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σας εἰπῶ. Τώρα ἐπα- ναλαμβάνω τὰς ἐγκαρδίας, τὰς θερμο- τάτας μου εὐχαριστίας καὶ

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ι. ΤΡΑΚΑΚΗΣ
Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον Πειραική Δύρα
εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων.
(Ἰδέ Διαπλάσιν 1900. σελ. 442.)

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

Α'

Ἰδέτε τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς! θαυμάσατε τὴν λευκότητά των καὶ τὸ λεπτόν ἐκεῖνο ἄρωμα, τὸ ὅποιον ἐγκλείουν. Εἶνε κανεῖς νὰ μὴ τα ἀγαπᾷ; Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἔλεγε, ὅτι ἂν δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἀπὸ τὰ ἄνθη αὐτὰ γίνονται κατόπιν τ' ἀμύγδαλα, θὰ ἐγέμιζε καθ' ἡμέραν τὰς ἀνθοδόχας τῆς ἀπὸ κλώνους μεγάλους ἀμυγδαλῆς φορτωμένους μὲ ἄνθη.

Τόσον πολὺ τὰ ἡγάπα ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, ὥστε μία κυρία ἕως τριάκοντα πέντε ἐτῶν, εὐφυστάτη, ὑψηλή, εὐσταλής, μὲ μαύρην κόμην, μὲ ὀλόμαυρους, καὶ σπανίας ἐκφράσεως ὀφθαλμούς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, ἥτις συνέβη κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1870 εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου κατόκησε μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ δύο της κοράσια. Ὁ δυστυχὴς κύριος Φίλιππος, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς, ἐξήρχετο πολὺ σπανίως τῆς οἰκίας, ἐνεκα τοῦ παθήματός του. Διότι δὲν εἶχε σχεδὸν πόδας. Εἶχε θραύση καὶ τοὺς δύο πόδας του τὴν ἡμέραν τῆς πυρκαϊᾶς, ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας του. Καὶ δὲν θὰ ἦτο τίποτε τὸ δυστύχημα αὐτό, καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος, ἂν κατάρθωνε νὰ σώσῃ τὸ μικρόν του τέκνον, τὸν Κίμωνα, ἕνα ἀγγελουδιὸν ὀκτώ μηνῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἀχ! ὅταν ἐπιασε τὸ σπῆτι των, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν λιπόθυμον καὶ τὰ δύο του κοράσια, τὴν Ἀγλαίαν

καὶ τὴν Κλειώ, τὰ ὁποῖα τότε μόλις ἦσαν τριῶν ἐτῶν ἡ πρώτη, καὶ δύο ἡ δευτέρα, ἐνεθυμήθη, ὁ δυστυχὴς πατήρ, ὅτι ἔμεινεν ἐπάνω ὁ Κίμων του, τὸ μικρότερόν του τέκνον. Ἡ οἰκία ἦτο περικυκλωμένη πλέον ἀπὸ τὰς φλόγας ὅταν ὤρμησε νὰ τοῦ σώσῃ, φωνάζων:

— Κίμων! Κίμων! σώσατέ μου τὸν Κίμωνα, τὸ παιδί μου!

Ἀλλ' ὁ καπνὸς τὸν εἶχε πνίξῃ, δὲν ἔβλεπε τίποτε ἐμπρὸς του, οὔτε θύραν, οὔτε δωμάτιον, οὔτε κλίμακα. Πῶς νὰ καταβῇ; Πόθεν ἀνέβῃ; δὲν εἰξεύρει τίποτε. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ ἀπηλπισμένος, διότι δὲν ἐγνώριζε ποῦ νὰ βαδίσῃ καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ τὸ τέκνον του, εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς ἕν παράθυρον. Γύρω του φλόγες! Ἡ θερμότης καὶ ὁ καπνὸς τὸν ἐπνίγαν. Τὶ νὰ κάμῃ; Ἐξῶ ἡ σύζυγός του καὶ δύο τοῦ τέκνα! τὸ ἄλλο ἴσως ἦτο πλέον χαμένος διὰ παντός. Δυστυχὴς ἄνθρωπος! Σχεδὸν ἐκαίετο. Ὡ Θεέ μου, σῶσε τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἔχει τέκνα καὶ σύζυγον καὶ πρέπει νὰ ζήσῃ χάριν αὐτῶν! Ἰδοὺ αὐτὸς δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ πλέον. Κάτωθεν τοῦ φωνάζουν: «Πέσε! Πέσε!» Νομίζεις ὅτι αἱ λέξεις αὐταὶ εἶνε προσταγὴ ἀνωτέρα, μυστηριώδης. Ὁ κύριος Φίλιππος στρέφεται ὀπίσω του νὰ ἴδῃ ἀπαξ ἔτι, καὶ ἀκούει ἄλλην φωνὴν ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, πνιγμένην σχεδὸν καὶ λέγουσαν: «Θεέ μου! Μία πόρτα, ἕνα παράθυρο νὰ σωθῶ!»

Τώρα πλέον ἀσφυκτικῶς καὶ ζαλισμένος πίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς οδοῦ. Καὶ ὅταν τὸν ἀνέσηκωσαν, εἶχον θραυσθῇ καὶ οἱ δύο τοῦ πόδες, ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμη ἐψιθύριζε: «Τὸν Κίμωνά μου, τὸ παιδί μου!...»

Τρεῖς μῆνας ὀλοκλήρους ἔμεινε κλινῆς ὁ κύριος Φίλιππος καὶ ὅταν ἔπαυσαν πλέον οἱ φρικτοὶ πόνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐδασάνισαν τόσον καιρὸν, καὶ ἐσηκώθη τῆς κλίνης του χωλὸς καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας. δὲν ἤθελεν οὐδὲ στιγμήν νὰ μείνῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔπαθε τόσα δυστυχήματα, ἔπου ἔχασε τὸ τέκνον του καὶ κατήντησεν ὁ ἴδιος δυστυχὴς δι' ὅλον του τὸν βίον.

Ἐπώλησεν ὅλα του τὰ κτήματα καὶ τὰ καταστήματά του, καὶ μὲ τὰ μετρητά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅχι ὀλίγα, διότι ὁ κύριος Φίλιππος ἦτο πολὺ εὐκατάστατος, ἦλθε νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ εἰς Ἀθήνας. Τὰ εἰσοδήματα τῶν χρημάτων του ἤρουν νὰ ζήσῃ καλῶς καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὰ δύο του κοράσια. Ἡ γόρρας μίαν οἰκίαν ὠραίαν εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος, καὶ ἕξ κλεισιμένους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μεμονωμένους ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, μὲ μόνην τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πλευρόν του. Μίαν εὐχαρίστησιν καὶ μίαν παρηγορίαν εἶχε, τὰ δύο τοῦ φρονιμώτατα κοράσια, τὰ ὁποῖα καθ' ἡμέραν

προώδεον εἰς τὰ μαθήματα καὶ ἡγάπων ἀπείρως τοὺς γονεῖς των.

Β'

Πόσον τὰ ἡγάπα τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς ἡ κυρία Ἀθηνᾶ! Καὶ πόσον χαρὰν ἤσθανετο ὅταν ἡ Ἀγλαία καὶ ἡ Κλειώ, ἐπιστρέφουσαι μὲ τὴν παιδαγωγὸν των ἀπὸ τὸν περίπατον, ἔφερον κλώνας ἀμυγδαλῆς λευκοανθοισμένους πυκνά, πυκνά, ὡς ἂν ἐκάθισαν ἐπάνω καὶ ἠπλώσαν τὰ πτερὰ των χιονόλευκοι χρυσαλίδες.

Ἐφίλει τὰς δύο γελαστάς κορασίδας τῆς καὶ τὰς ἡρώτα ποῦ τα ἔκοψαν. Καὶ πάντοτε ἐλάμβανε τὴν οὐτὴν ἀπάντησιν:

— Εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἰς τοῦ μπάμπου-Σταύρου.

Τῇ διηγούντο δὲ πόσον καλὸς εἶνε ὁ μπάμπου-Σταῦρος αὐτός, καὶ πόσον τὰς ἀγαπᾷ, πῶς τὰς φορτώνει ἀπὸ ἄνθη, πῶς τὰς περιμένει καθ' ἡμέραν νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τόσα καλὰ τῇ ἔλεγον δι' αὐτόν, ὥστε ἐπὶ τέλους ἔλαβε περιέργειαν νὰ τὸν γνωρίσῃ, καὶ παρήγγειλεν εἰς τὰς θυγατέρας τῆς νὰ τὸν προσκαλέσουν μὲ εὐγένειαν νὰ περάσῃ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Νὰ ἐλέγπατε πόσον χαρὰν εἶχαν ἡ Ἀγλαία καὶ ἡ Κλειώ ὅταν ταῖς εἶπε τοῦτο. Καὶ ἀμέσως τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἔκαμαν πάλιν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους τὸν τακτικὸν των περίπατον, ἔτρεξαν νὰ τοῦ εἰπουν εἰς τὸν μπάμπου-Σταῦρον, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐδίσταζε, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ ἐφώναζον καὶ αἱ δύο συγχρόνως:

— Αἱ! δὲν μας ἀγαπᾷς! ἂν δὲν ἔλθεις, θὰ σου θυμώσωμεν. Δὲν θὰ περάσωμεν αὐρίον ἀπὸ τὴν θύραν σου. Θὰ πιάσωμεν ἄλλον φίλον εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

Φαίνεται, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ ἐπενήργησαν ἐπὶ τοῦ μπάμπου-Σταύρου, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσην ἀδυναμίαν εἰς ἐκεῖνα τὰ δύο ἀγγελουδιὰ, τὰ ὁποῖα πολὺ ὁμοιάζον τοῦ ἰδικοῦ του, ὡς ἔλεγε. Καὶ ταῖς ὑπεσχέθη λοιπὸν λέγων:

— Τὴν Κυριακὴν ποῦ θάλλω μέσα, χωρὶς ἄλλο θὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπῆτι σας.

— Ἐκεῖ, σ'τὸ Πανεπιστήμιον κοντὰ, μπάμπου-Σταῦρο.

— Ξεύρω, ξεύρω, μοῦ ἔχετε εἰπῇ.

Καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ μπάμπου-Σταῦρος ἐφύρεσε τὰ καινούργια ἐνδύματά του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν δύο τοῦ ἀδυναμιῶν, ὡς τὰς ὀνόμαζε, καὶ ἐγνώρισε τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν κύριον Φίλιππον, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν φιλίαν.

— Ἰδιαιτέρως ἐγὼ σοῦ ἐφείλω πολλὰς χάριτας, μπάμπου-Σταῦρο, ἔλεγε ἡ κυρία Ἀθηνᾶ.

— Ἡ καλοσύνη σας, κυρία, τίποτε, τίποτε.

— Ὅχι δά, πῶς τίποτε; νὰ ἡξέυρες,

μπάμπου Σταῦρο, πῶς μ' ἀρέσουν τ' ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς.

— Ναί, τὸ ξεύρω, κυρία, μοῦ το ἔλεγαν τὰ κορίτσια. Ἀλήθεια, κυρία, νὰ σας ζήσουν. νὰ τα χαίρεσθε, πολὺ τ' ἀγαπῶ...

— Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ, κύριε Σταῦρε, εἶπεν ὁ κύριος Φίλιππος. Καὶ ποῦ ἔχετε τὸ περιβάλλει σας;

— Ἐδῶ κοντὰ εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἶμαι νὰ ποῦμε 'ς τὸ κατώφλι τῆς ἐξοχῆς καὶ 'ς τὴν αὐλὴν τῆς χώρας. Βλέπετε, αἱ Ἀθῆναι εἶνε πολὺ κοντὰ εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

— Καὶ τίνος εἶνε, κύρ Σταῦρο;

— Τοῦ Φαλκίδη, κύριε Φίλιππε, ἐνὸς πολὺ τζαναμπέτη ἀνθρώπου, τόσα χρόνια τῶχῳ νοικιασμένο, τὸ πῆρα χέρσο καὶ τῶκαμα περιβάλλει, καὶ αὐτὸς ἄμα μία ἡμέρα ἀπὸ τὴν τριμηνίαν ἀργήσω νὰ τοῦ πᾶγω τὸ δόσιμό, στέλλει καὶ μὲ φοβερίζει πῶς θὰ με πετάξῃ ἔξω.

Συνωμίλησαν ἐπὶ πολὺ οὕτω, καὶ ὅταν ἔφυγε τὸν παρεκάλεσαν νὰ περνᾷ, ὡς αὐτὸς ἔρχεται μέσα, νὰ τοὺς βλέπῃ.

Ὁ μπάμπου-Σταῦρος, ἐρχόμενος εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἐπεσκέπτετο τοὺς γονεῖς τῆς Ἀγλαίας καὶ τῆς Κλειῶς, αἱ ὁποῖαι πάλιν τὸν ἐπεσκέπτοντο κάθε ἀπόγευμα εἰς τὸν κήπὸν του. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ καὶ ὁ κύριος Φίλιππος τὸν ἐθεώρουν ὡς φίλον των, καὶ πολὺ εὐχαρίστούντο ἀπὸ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀπλοτητά του.

Καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν αἰσθανθῇ κανεῖς συμπάθειαν εἰς τὸν μπάμπου-Σταῦρον. Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, ψαρόβριξ, μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμούς σπινθηρίζοντας, μὲ τὴν κόμην ὀραίαν καὶ τὸ γένειον πυκνότατον. Ἐφαίνετο πολὺ εὐκίνητος καὶ ζωηρός, εἶχε δὲ μίαν γλυκύτητα εἰς τὴν ὁμιλίαν του καὶ πολλὴν ἐλικυστικότητα εἰς τὴν ἀπλοϊκὴν καὶ εἰλικρινῇ συναναστροφὴν του. Εἶχον γίνῃ πλέον φίλοι. Ὁ μπάμπου-Σταῦρος ἤρχετο πάντοτε μὲ κατὰ μικρὸν δῶρον ἀπὸ τὸν κήπὸν του διὰ τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν καὶ αὐτὴ πάλιν τὸν ἐκράτει νὰ φάγῃ ὅσακις ἤρχετο.

Διηγείτο μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κύριον Φίλιππον καὶ τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ὅτι ἦτο Χρὶς καὶ ὅτι ἄλλοτε εἶχε κάμῃ κηπουρὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς πυρκαϊᾶς ἔφυγε καὶ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀμέσως καὶ οἱ δύο ἡλλαξαν ὁμιλίαν, διότι τοῖς ἔφερε θλιβεράς ἀναμνήσεις ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη.

Ὁ μπάμπου-Σταῦρος τὸ ἐνόησε κάπως καὶ δὲν ἔκαμε πλέον λόγον, οὔτε ἀνέφερε τὴν πυρκαϊάν, ἢ τὸ ὄνομα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλὰ πάντα ἐξηκολοῦσε νὰ εἶνε καλὸς φίλος τῆς οἰκίας, καὶ ὅταν ἤνοιζαν αἱ ἀμυγδαλαὶ, ὁ μπάμπου-Σταῦρος ἤσθανετο ἰδιαιτέρως εὐχαρίστησιν, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν χαρὰν τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς. Καὶ ἔκοπτε πλέον ἄλ-

πητα καὶ εἶδεν εἰς τὰς δύο ἀδελφὰς καθ' ἡμέραν ἀφθόνας, καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ ἴδιος ἐφρόντιζε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν μίαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ τοιαύτας, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς χιονισμένη ἀπὸ τὴν λευκότητά. Ἀλλ' ὀλίγον καιρὸν διήρκει ἡ χαρὰ τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς, διότι ἡ ἀμυγδαλὴ ταχέως ἐξανθίζει καὶ ὁ μπάμπου-Σταῦρος ἤρχετο τότε μὲ ἕνα-δύο κλώνια ἀραιὰ-αραιὰ ἀνθοισμένα, τὰ τελευταῖα ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, καὶ προσφέρον αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν τῇ ἔλεγε χαμογελῶν:

— Καὶ τοῦ χρόνου, κυρία Ἀθηνᾶ. Ὁ μπάμπου-Σταῦρος πῆρε ἀκόμη ἕνα χρόνον 'στὴν ῥάχη του καὶ ἔκαμεν ἄλλο ἕνα βῆμα κατὰ τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ ἀμυγδαλὴς του ἔξανθισαν πλέον καὶ δὲν ἔχει νὰ καμαρώσῃ παρὰ τὰς δύο 'δικές σας, ὅπου ὅλῳ ἀνθίζουσι.

Καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ γελῶσα τὸν ὑπακούει καὶ θαυμάσασα τὴν Ἀγλαίαν καὶ τὴν Κλειώ, τὰς ἀμυγδαλῆς τῆς, κατὰ τὸν μπάμπου-Σταῦρο, τῷ ἔλεγε:

— Ἀνθίζουσι ὁλοένα, μὰ καὶ ὁλοένα μεγαλύνουσι, μπάμπου-Σταῦρο, καὶ θάρθη καὶ αὐτὸν ὁ καιρὸς νὰ γίνουσι 'ς τὴν καὶ μᾶς καὶ νὰ ἔξανθίσουν.

Γ'

Τί χιόνια! τί παγωνιά ἐφέτος! Ὁ θὰ κάψῃ ὅλα τὰ δένδρα! ἄχ! δὲν θὰ ἀνθίσουν οὔτε αἱ ἀμυγδαλαὶ! Καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἔδλεπε τὸ χιόνι, ποῦ ὁλοένα ἐστρώνετο εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐπάνω εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, καὶ εἶδεν εἰς τὴν πόλιν μίαν ὄψιν λευκὴν, κατὰλευκον, ὡς ἂν νὰ ἦτο ἕνα λειβάδι ἀπέραντον φυτευμένον βαμβάκια, τὰ ὁποῖα ἐξήνθισαν διὰ μῆος, καὶ ἐγίνετο μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴν μονότονον ἐκείνην λευκότητα, ἡ ὁποία ἐξῆλπώνετο παντοῦ, καὶ μελαγχολικώτερα ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτὰ τὰ χιόνια καὶ ἡ

παγωνιά θὰ κάψουν τὰ δένδρα ὅλα, θὰ κάψουν καὶ τὰς ἀμυγδαλᾶς, τώρα ποῦ ἤρχισαν νὰ μπουμπουκιάζουν καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ἐφέτος τὰ μυροδόχα ἄνθη των.

Ἡ Κλειώ καὶ ἡ Ἀγλαία, μεγαλείτεροι κατὰ δέκα ἐτὴ τώρα, τὴν περιτριγυρίζουν καὶ ἀριθμοῦν μελαγχολικὰ καὶ αὐταί, πόσα ἡμέρας ἐπέρασαν, ἀφ' οὗτο δὲν ἐπῆγαν τὸν τακτικὸν των περίπατον εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Καὶ δὲν εἶδαν μπάμπου-Σταῦρο τόσας ἡμέρας, ἐνῶ δέκα ὀλόκληρα ἐτὴ δὲν παρήλθον ἡμέρα χωρὶς νὰ τὸν ἴδουν τὸν ἀγαθὸν φίλον των, ὁ ὁποῖος τὰς ἐγνώρισε μίαν σταλιὰ παιδαῖαν, καθὼς ἔλεγε, καὶ τώρα ἐγίναν κατὰ κοπέλλες ποῦ ντρέπεται κανεῖς νὰ ταῖς μιλήσῃ.

Δέκα χρόνια φίλοι μὲ τὸν μπάμπου-Σταῦρο καὶ τὰς ἀμυγδαλᾶς του καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔχουν τόσες ἡμέρες νὰ ἴδωθουν! Καὶ ἔλεγον εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν:

— Δὲν θὰ πᾶμε, μαμμά, 'στὸ μπάμπου-Σταῦρο, οὔτε σήμερα;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΔΕΣΧΟΛΟΣ

ΑΡΕΤΗ - ΚΑΚΙΑ

Στὸ κοιμητήρι παρατημένα Στέκουσι δύο μνήματα σιμά-σιμά, Λουλούδια ἀμάραντα ἔχει τὸ ἕνα. Λίγα χορτάρια τᾶλλο χλωμά.

Νύχτα καὶ μέρα τὰ πρῶτα ραίνει Δροσιάς οὐράνιας σταλαγματιά. Τᾶλλα, πρὶν λήσουνε, καταξεραίνει Φλόγα τῆς Κόλασης, λαύρη φωτιά.

Στὸ ἕνα σχώριο, εὐχὴς χαρίζει Ὅποιος ἐκείθενε κι' ἂν στραφῇ. Στ' ἄλλο ἀναθήματα ψιθυρίζει Κατὰρα ρίχνει μαύρη, κρυφή.

ΔΡΙΑΔΑΝΗ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ;

ΕΥΡΕ Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ, ὑπὸ τὴν σκιάν των δένδρων τοῦ ἐξοχικοῦ Ζυθοπωλείου.

— Ὡ, τί γίνεσαι, φίλε μου Ναθαναήλ; πῶς εἶνε εἰς τὸ σπῆτι;

— Τί τὸν ἔκαμες σήμερα τὸ γυῖό σου;

— Ποῖον ἀπ' οὗτος;

— Τὸ Γιαννάκη, τὸν γαιδεμένο σου πονὶν ἄλλον;

— Καὶ τὸν ἀφίνω ἐγὼ ποτὲ τὸ Γιαννάκη μου; Μαὶ μοῦ τὸν ἔγω ὅπως πάντα, κύρ Φίλιππε!

— Μαὶ σου; Μὰ ποῦ πῆγε λοιπὸν; Δὲν τὸν βλέπω...

Ὁ Ναθαναήλ γελᾷ μακαρίως. Νομίζει διὰ τὸν Φίλιππον ὅτι ἀστετυθῇ.

— Μὰ τί γελᾷς; ἀνακράζει ὁ Φίλιππος. Ἀλήθεια σοῦ λέγω, δὲν τὸν βλέπω. Ἐδῶ εἶνε ἡ κοροϊδεύεις;

Δὲν κοροϊδεύει καθόλου ὁ καλὸς ὁ Ναθαναήλ. Ὁ Γιαννάκης του εἶνε ἐδῶ. Τὸν βλέπετε;

ΜΑΥΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

ἔδω "Αλπεων ἀσπάζεται τὴν Κόρην τοῦ Λάλα καὶ τὴν "Αερδαντοπούλιν — ἡ Μελοδικὴ Φωνὴ ἀσπάζεται τὸν Χιονομένον Μαῖον καὶ τὸ Ρόδον τοῦ "Απριλίου, τὸ ὅποιο, ἐν ὧ τῇ τὴν γνωρίζῃ καὶ τὴν ἐνθυμῆται — τὸ "Ανθος τῆς "Γπομονῆς ἀντασπάζεται τὴν Εὐθυμον Κόρην, ἀσπάζεται τὸν τὴν Περθοῦσαν Καρδίαν καὶ τὸ "Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι καὶ τὰς ἐρωτᾷ πῶς περνοῦν εἰς τὴν ἐξοχὴν — ὀλίγα παρελήφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν μετὰ τὴν Διακὴν Μαργαρίταν, Μέλλουσιν Καλόγηρον, Ζιχ-Ζάκ, Περθοῦσαν Καρδίαν καὶ Μαργαριτοφόρον — ἡ Μικρὰ "Αμαλὴ μετὰ τὸ "Ανθος τῆς "Γπομονῆς (τὸ ὅποιο γνωρίζει) — ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετὰ τὴν Σημαίαν τῆς "Ελευθερίας, "Ακτῖνα τῆς "Ελευθερίας, "Ημέραν τῆς "Ελευθερίας καὶ Εὐέλπιδος — ὁ Νέμος μετὰ τὸν "Ηρωα τοῦ Σουλίου, "Εομεράλιν, "Εξόριστον Ναπολέοντα, "Αμαρυλλίδα καὶ Λέοντα τῆς Θαλάσσης — ὁ Φάρος τῆς Μυκόνου μετὰ τὸν Κυρηγὸν τῶν Λιγάρων, "Ξανθὴν Βωβίδα καὶ Τῖδον τοῦ Πηλίου — ὁ Τῖδς τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαράν, "Ἰππότην τοῦ Κόρακος, Χιὼτην-Σουλιάτην, Περθοῦσαν Καρδίαν καὶ Τῖδον τῆς Νυκτός — ὁ "Ελπιδοφόρος μετὰ τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, "Ξανθὴν Βωβίδα, "Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Ναυτοπούλιν τῆς "Ανδρου καὶ Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου — τὸ "Ανθος τοῦ Ζαππείου μετὰ τὸ "Ανθος τοῦ Μαῖου — ἡ Βίγλα μετὰ τὸν Πτηνὸν τῆς "Ερήμου καὶ Λευκὸν Ρόδον — ἡ "Ελπίς Κόσμου μετὰ τὸν "Εθνικὸν "Γυμνὸν — τὸ "Ερυθρὸν Νέρος μετὰ τὴν Κόρην τῶν "Αλπεων, Κωπηλάτιδα Κύθρου, Ζιχ-Ζάκ, "Αρκαδίον, "Ξανθὴν Βωβίδα καὶ "Ανθοῦσαν Νεότητα — ἡ "Αμαρυλλίς μετὰ τὸν Κυρηγὸν τῶν Λιγάρων — ἡ Εὐθυμον Κόρη μετὰ τὴν Νοσταλγοῦσαν "Ελληνίδα, Ναυτοπούλιν τῆς Σαλαμίνος καὶ Χλόην τῆς Θαλάσσης — ἡ "Εομεράλιν μετὰ τὸν Κάλυκα Ρόδου, Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Κυρηγὸν τῶν Λιγάρων καὶ Δικηγόρους τῆς Νεολαίας — ἡ Νεραῖδα τῶν Σπετειῶν μετὰ τὸν Πρίγκηπα τῆς Μαγνησίας, Μινώταυρον, Μελαγχροινὴν Ναυτοπούλιν, "Τάκινθον καὶ Παρθένον τῶν Δασῶν — ὁ Νέος Αἰὼν μετὰ τὸ "Ανθος "Ανθέων, Φλοῖστον τοῦ Εὐξείνου καὶ "Πειρώτην (μετὰ τὰ ὀνόματά των) — τὸ "Εαρινὸν "Αρωμα μετὰ τὴν "Ελληνικὴν Φουσταρέλιν, Βίλικριντὴ Φιλίαν, Καταρομάλλον καὶ "Αργοναυτήν (μετὰ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Χρυσὸν "Ψαράκι μετὰ τὴν Εὐθυμον Κόρην, Ρομαντικὴν Καρδίαν καὶ "Αμαρυλλίδα — ἡ Σημαία τῆς "Αγίας Λαύρας μετὰ τὴν "Αμαρυλλίδα, Γαλλικὴν Σημαίαν, Κρητικὴν Σημαίαν, Πισικόνον καὶ Βίγλαν — ὁ Πλευριτωμένος Γάτος μετὰ τὸν "Ηραστον, Σημαίαν τῆς "Αγίας Λαύρας, "Ιριδα καὶ Ναυτοπούλιν τῆς "Ανδρου — ἡ "Ονειροπόλος "Ψυχὴ μετὰ τὴν Κωπηλάτιδα Κύθρου, "Ελληνικὴν "Ψυχὴν, Νοσταλγοῦσαν "Ελληνίδα καὶ Εὐέλπιδος — ἡ "Αρθοῦσα Νεότης μετὰ τὴν Νοσταλγοῦσαν "Ελληνίδα, "Αρθος Μαῖου, "Αρθος "Ανθέων, Κορινθιακὸν Κῆμα καὶ "Ονειροπόλον "Ψυχὴν (μετὰ τὰ ὀνόματά των).

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλasis πρὸς τοὺς φίλους τῆς: "Ελπιδοφόρον (τετράδια ἔστειλα) τὸ ψευδώνυμόν σου ὥραϊον, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράψῃς ὅσας ἔχῃς καιρόν! "Αγγελον τῆς Εὐτυχίας ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ "Θαυμασίου "Ορενίκου καὶ τῶν "Ανεψιῶν τοῦ Κου Βώρκε!) Μελαγχροινὴν Νησιωτοπούλιν (ἔστειλα) "Αρθοῦσαν Νεότητα (ἔξ πληροφορίας πρὸς δημοσιεύσιν εἶχες εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν! καὶ ἐκτὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν! φυσικὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς δημοσιεύσω διὰς καὶ δι' αὐτὸ βλέπεις μόνον δύο!) "Ασπρὸν Κάρβουνο (κ' ἐγὼ εὐχομαι ἀποτελέσματα νὰ εἶνε λαμπρά) τὸ τετράδιον ἐκεῖνο ἴσως

δὲν εἶχε σταλῇ ἀκόμη· τώρα ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐλήφθῃ) Παρθένω (τοῖπόν, ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐλπίς σου καὶ ἐπρόδοσθις μετὰ λίαν καλῶς;) Κρητικὸν Κάστανο (ἂν ἔλθῃς, θὰ σε ἰδῶ μετὰ γάλην μου χαρὰν· πῶς ἐπῆγαν αἱ προφορᾶς;) Νεραῖδαν τῶν Σπετειῶν (μετὰ αὐτὰ πού γράφεις, ἔκαμες; δὲς τὰς ἀδελφὰς τοῦ "Αναλὶ νὰ μου ζητοῦν "Ἰπποδρόμον, καὶ παντάσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν θὰ ὑποβληθῶ! ἀλλ' ἂς το ἰδοῦν καὶ αὐτὰ τὰ καίμια, ἀρ' οὐ λέγῃς ὅτι εἶνε τόσο ἐυμφορὸν;) "Ξανθὴν Γαλανομάταν (χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων σας) εἰς ἓν τετράδιόν σου εἶχες λησμονήσῃ νὰ ἐσωκλείσῃς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον;) Πρηνυμαίαν Σμύρνην (ὄχι δὲ! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃς σὺ; ἀλλὰ βλέπεις ὅτι τὰ "Διηγήματα" μόλις σήμερον ἐξεδόθησαν;) Πανταχὺ Παρόντα (ἡ συνέχεις τῶν ἐντυπώσεων σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ πῶς ἐγέλασα μ' ἐκεῖνο τὸ τετράστιχόν!) Μέλλουσιν Καλόγηρον (καὶ ἄλλην φίλιν ἐξ αἰτίας μου; πόσον εἶμαι εὐτυχὴς! ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, ὅτι εἶνε ἀλλαγὴ ψευδωνύμου καὶ πρέπει νὰ γίνῃ κανονικῶς) Διστεροφόρον, Κερην τῶν "Αλπεων (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ καὶ μοῦ ἔγραψες μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ "Αναλὶς θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς "Κωμικοτραγικὰς "Ἱστορίας" ἀριετὰ μὰς εἶπε καὶ διὰ τὴν "Εκθεσιν· μὴ ἐπιστολὴ ἀκόμη, καὶ τελειώνει, καθὼς μοῦ γράφει;) Πλευριτωμένον Γάτον (εὐχαριστῶ θερμῶς) Χιονοσκεπὴ Λίρην (θὰ τοῖς τοῦ ὑπενθυμίσω;) "Ανθος τῆς "Γπομονῆς (βλέπεις ὅτι τὸ συμπέρασμά σου ἐβγήκε σωστόν;) "Ημέραν τῆς "Ελευθερίας (καὶ αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω) ὅταν εὐρίσκῃς τέτοια μικρὰ καὶ ὥραϊα, νὰ μοῦ τα στέλλῃς;) Σκόνην τῶν "Αθηνῶν, (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ· ἐλπίζω ὅτι εἰς τὴν προσεχῇ ἐπιστολήν σου θὰ μοῦ γράψῃς περισσότερα;) Διαφυσθεῖσαν "Ελπίδα (ἔχει καλῶς ἐπιστολή σου μετὰ δακρυὴν δὲν ἐλήφθῃ) Παγκόσμιον "Εκθεσιν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Ιουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἀυγούστου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἵνα τοῦ ὁποίου δὴν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιῆται ἐν τῷ "Ἡρατίῳ μας εἰς φαιλίδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

268. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου χαϊδεύοντας τὰ βρέφῃ θὰ φωνήσῃς. Στὸ δευτέρον μου εὐκολα τὸν χρόνον θὰ μετρήσῃς. Τὸ τρίτον μου κατάλῃς· καὶ θὰ ἐνωμένα βλέπεις ἐδῶ γραμμένα.

Ἐστὴν ὁνο τοῦ "Αρχοντολογιστοῦ

269. Στοιχειώδεις.

"Ὅταν ἔχω καὶ λαίμυρον

Σὲ θερμῶς, φουκαρὰ!

"Αν μ' εὐρῇς χωρὶς εὐδὸν

Θὰ με φάγῃς μὴ χαρὰ!

Ἐστὴν ὁνο τοῦ Σταντινίου Γ. Σταντινίου

270. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι "Εβραῖος βασιλεὺς, ὃς ἔγω ἂν μαρτίσῃς. Καὶ μουσικόν τι ὄργανον ἂν μάναγραμματισῇς.

Ἐστὴν ὁνο τοῦ "Αἰῶνος τῆς Κερκινίας

271. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1. Ἦτο κάλυμνον ἀρχαῖον ἡ τῆρα περσικόν.
2. Ἦ δὲ νῆσος "Ἰακρία ἐπὶ Αἰγαῖον ἀπαντᾷ.
3. Πλὴν τὴν "Ἰριδα πῶς χαίρω ἂν ἰδῶ ἄνδρ' οὐρανόν!
4. Κι' ὁ θεὸς "Δρῃς ἀπ' ὅλους ὡς πολέμιός τιμᾶται.

Ἐστὴν ὁνο τοῦ Παράφρου τοῦ Σαμῆ

272. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Δ	Ι
Α	Α
Ι	Ε
Κ	Υ
Ρ	Ι
Ι	Β

Ἐστὴν ὁνο τοῦ Κοραλίας Μασαῦ

273. Ἀστίρ.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται: καθεὶς νῆσος τῆς "Ελλάδος, ἀριζοντίας ἀρχαῖος, ἑλλην ποιητής, διαγωνίως δὲ μίτρα καὶ ἀρχαῖος συγγραφεὺς.

Ἐστὴν ὁνο τοῦ "Φουκοθαλασσίους

274. Ἀπορία.

"Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐν ᾧ ἠγόρασε πρὸ ὀλίγου κατὰ τί, πού το ἤθελε καὶ του ἀρέσει πολὺ, τώρα τὸ πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Διαιτῇ;

Ἐστὴν ὁνο τοῦ Κεντρί

275-276. Μεταμορφώσεις.

1. — Ἡ ἀκοὴ διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀφή.
2. — Ὁ φόβος διὰ 5 " νὰ γίνῃ θάρρος.

Ἐστὴν ὁνο τοῦ Μικροῦ "Ρωμαϊοπαίδος

277. Μαγικὸν γράμμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πίντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις, ὡς τὰρχικὰ νὰ ποτελῶσιν ἔγκλημα:

"Αρχτος, ὄμιος, οὐριος, Πίνδος, Τήγιος.

Ἐστὴν ὁνο τοῦ "Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγγου

278. "Ελληνοσύμφωνον.

ἡ - ι α ι - ω - α ι ω - ε ι ε - ε ι ο ι ο
ι α ο - α - ω ε η η - α ι - ε α ο - α ι - ι ο

Ἐστὴν ὁνο τοῦ "Απολλοῦ τοῦ Νέστορος

279. Γρόφος.

(ΜΕΛ)

Ἐστὴν ὁνο τοῦ Καρδίας τοῦ Πίτρου

280. Μαγικὴ Εἰκὼν

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 209 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ χάριτος τῶν λύσεων, ἄνευ ἄλλης περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.

200. "Ανεμος (ἂν. ἐσθς.) — 201. "Αλυσίς-λύσις. — 202. Μονὰς-ἀμνός.

203. Σ

204. Πότε ἀπέθανεν ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ὁθωλίων

Ρ Η Σ Ο Σ "Επαμεινώνδας; — 205. "Η.

Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ ξεις, ἀφίξεις οὐ θηήσεις ἐν

Σ Ο Φ Ο Σ πολέμῳ. ("Ἡ ἀνάγνωσις γί-

Σ Ο Σ νεται διαγωνίως λαμβανόμε-

νης ἐναλλὰξ μίαν σειράν ἐκ

τῶν ἄνω καὶ μίαν ἐκ τῶν κα-

τω, μέχρι τῆς μεσαίας.) — 206. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

(εὐκλεία, ὕαινα, Κλειώ, ἀλκυών, λέων, Τωάν-

νινα, ὠδικά, νίκελ.) — 207. Τὸ γῆρας. — 208.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΔΝείπερος, ΕΙ-

κρίνεια, ΣΚαπάνη, ΠΟ-όν, "ΟΔγα, "Ιακώ-

Νομός "Δμα.) — 209. Μικημένα-τιμημένα

210. "Ἡ Κῶς εἶνε νῆσος οὐχὶ μεγάλη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας]

λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐ-

τοῦλάχιστοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς

δημοσιεύσιν χειρόγραφα ποίηται νὰ εἶνε πολὺ ἐναισθη-

στα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ "Ἡρατίον μὲχρι τῆς μεση-

βάδας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φίλον τοῦ

ἐργασίον Σαββάτου, ἄλλως μένουσιν διὰ τὸ μεθεστηκέν.]

Ἐπιθυμῶ νὰ ἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικά μετὰ τοῦ

ἑν Μακεδονία ἢ ἐν Μακεδονίας συνδρομητὰς.

Κόρη τοῦ Στριμνίδου. (Α—38)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ἀποστέλλων ἀρχαῖα

ἑλληνικὰ ἢ ἑξῆς: Δημητρίον Μελετοπούλιν

"Αθήνας. (Α—39)

Ἐἰδοποιῶ πάντας, ὅτι συλλέκτης ὢν διαφόρων

γραμματοσῆμων εὐρίσκωμαι εἰς θέσιν νὰ ἀν-

ταλλάξω μετ' αὐτοῦ ὅσοις ἐξ ὑμῶν. — Δεῦθεν:

Mr Georges N. R. Amarando, Assiout

(Haute Egypte). (Α—37)